

Évközi 32. Vasárnap B

**Boldogok akik lelkükben szegények,
mert övék a mennyek országa. (Mt 5,3)**

Olvasmány

1 Királyok 17,10-16

A nagy szárazság idején Illés próféta az Úr parancsára útra kelt, és elment Careftába. Amikor a város kapujához ért, épp ott volt egy özvegyasszony, aki rőzsét szedegetett. A próféta megszólította, és ezt mondta neki: "Hozz nekem egy kis vizet korsóban, hadd igyam!" Amikor az asszony elindult, utána szólt: "Hozz egy falat kenyeret is!"

Az így felelt: "Amint igaz, hogy él a te Istened: Nincs sütvé semmim, csak egy marék lisztem van a szakajtóban, meg egy kis olajam a korsóban. Épp azon vagyok, hogy rőzsét szedjek, aztán elmegyek, és elkészítem magamnak és a fiamnak. Megesszük, aztán meghalunk."

Illés azonban így válaszolt neki: "Ne félj! Menj, s tedd, amit mondtál; csak előbb csinálj belőle egy kis lepényt, aztán hozd ki nekem; magadnak és fiadnak csak utána készíts."

Mert ezt mondja az Úr, Izrael Istene: A szakajtó nem ürül ki, a korsó nem apad el addig, amíg az Úr esőt nem hullat a földre."

Elment hát, és úgy tett, amint Illés mondta. S volt mit ennie, neki is, fiának is. A szakajtó nem ürült ki, és a korsó nem apadt ki az Úr szava szerint, amelyet Illés által mondott.

Szentlecke

Zsidókhöz 9,24-28

Testvéreim! Krisztus nem kézzel épített szentélybe lépett be, amely a valódinak csak előképe, hanem magába a mennybe, hogy most az Isten színe előtt közbenjárjon értünk. Nem azért lépett be, hogy többször áldozza fel magát, mint ahogy a főpap minden évben idegen vérrel belép a legszentebb szentélybe, hiszen akkor a világ kezdete óta már többször kellett volna szenvednie. Így azonban az idők végén egyszer s mindenkorra megjelent, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

Amint az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg, és utána ítéletben legyen része, úgy Krisztus is egyszer áldozta fel magát, hogy sokaknak bűnét elvegye. Másodszor nem a bűn miatt jelenik meg, hanem azok üdvözítéséért, akik rá várnak.

Abban az időben: Jézus leült szemben a templompersellyel, és figyelte, hogy a nép hogyan dobja a pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott be. De egy szegény özvegyasszony is odajött, és csak két fillért dobott be. Erre magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: "Bizony mondom nektek, ez a szegény özvegy többet adott mindenkinél, aki csak dobott a perselybe. Mert ők a feleslegükből adakoztak, ez pedig mindent odaadott, amije csak volt, egész vagyonát."

Elmélkedés

*Kétszer hallunk a mai olvasmányokban özvegyről: az Ószövetségben a szeriptai özvegyről és az Újszövetségben a templomi özvegyasszonyról. Az a feltűnő, hogy mindketten **teljesen** tesznek valamit: mindent odaadnak, ami az élethez fontos – az egyik özvegy a prófétának, a másik a templomnak. A mai mondanivaló rövid és tömör: a valódi hit **minden** vagy **semmi**, mindegy, milyen helyzetben.*

*Az evangéliumban előforduló többi ember bőségesen ad, de ez csupán **valamennyi** a feleslegből. Az özvegyasszony azonban odaad **mindent**, amije van, egész megélhetését. Megértette, hogy mire irányul az istenkapcsolat: nem darabkák, nem életünk maradéka Istené, hanem minden vagy semmi.*

*Jézus azért jött, hogy ezt kinyilvánítsa és bemutassa. Nem azért jött, hogy elítéljen vagy bíráljon, hanem hogy megnyissa szemünket a valóság nagyobb dimenziójára és arra bízasson minket, hogy gondjainkat-bajainkat rábízjuk. Aki nem bízik benne, az nem ismeri el, hogy megkönnyíthet, megszabadíthat és nyugalmat adhat. Aki nem mond le tulajdonáról, aki nem teszi szabaddá magát mindattól amihez ragaszkodik, az gondjai foglya marad. Aki csak **valamennyit** ad a magáéból, az nem lesz sohasem szabad.*

*Ez a megfontolás a "**minden**" és "**valamennyi**" fogalom új látásmódjához vezet. Ha csupán külsőleg szemléljük, akkor jogos, amit az írástudók tesznek. Annyit adnak, amennyi jogosnak és célszerűnek tűnik. Valójában azonban azért adnak, hogy valamit kapjanak: megbecsülést. Ez azonban azt jelenti, hogy nem állnak már Isten szolgálatában, hanem kihasználják őt saját céljaikra. Adományuk nem önjándékozás, hanem üzlet: mennyit vagy mit várhatok ha ennyit meg ennyit adok?*

Aki viszonzást vár Istentől, aki azért ad valamit Istennek, hogy ilyen vagy olyan módon megajándékozza, az nem adta oda önmagát. Az igazi hívő abban a tudatban él, hogy korlátok nélkül él Isten előtt. Némely lelki író így fejezte ezt ki régebben: egész életünk folyamatos imádság kell, hogy legyen. Ez nem jelent egyebet, mint azt, hogy arra hivatunk, hogy olyan életet éljünk, amelyben minden Istenre irányul. Nem egy rész, nem a maradék az, ami Istené, hanem minden vagy semmi, feltétel és osztozkodás nélkül. Akkor bizonyosan megtapasztaljuk: újra önmagunkra találunk és százszor annyit kapunk vissza...

Évközi 32. Vasárnap B

**Boldogok akik lelkükben szegények,
mert övék a mennyek országa. (Mt 5,3)**

Olvasmány

1 Királyok 17,10-16

A nagy szárazság idején Illés próféta az Úr parancsára útra kelt, és elment Careftába. Amikor a város kapujához ért, épp ott volt egy özvegyasszony, aki rőzsét szedegetett. A próféta megszólította, és ezt mondta neki: "Hozz nekem egy kis vizet korsóban, hadd igyam!" Amikor az asszony elindult, utána szól: "Hozz egy falat kenyeret is!"

Az így felelt: "Amint igaz, hogy él a te Istened: Nincs sütvé semmim, csak egy marék lisztem van a szakajtóban, meg egy kis olajam a korsóban. Épp azon vagyok, hogy rőzsét szedjek, aztán elmegyek, és elkészítem magamnak és a fiamnak. Megesszük, aztán meghalunk."

Illés azonban így válaszolt neki: "Ne félj! Menj, s tedd, amit mondtál; csak előbb csinálj belőle egy kis lepényt, aztán hozd ki nekem; magadnak és fiadnak csak utána készíts."

Mert ezt mondja az Úr, Izrael Istene: A szakajtó nem ürül ki, a korsó nem apad el addig, amíg az Úr esőt nem hullat a földre."

Elment hát, és úgy tett, amint Illés mondta. S volt mit ennie, neki is, fiának is. A szakajtó nem ürült ki, és a korsó nem apadt ki az Úr szava szerint, amelyet Illés által mondott.

Szentlecke

Zsidókhöz 9,24-28

Testvéreim! Krisztus nem kézzel épített szentélybe lépett be, amely a valódinak csak előképe, hanem magába a mennybe, hogy most az Isten színe előtt közbenjárjon értünk. Nem azért lépett be, hogy többször áldozza fel magát, mint ahogy a főpap minden évben idegen vérrel belép a legszentebb szentélybe, hiszen akkor a világ kezdete óta már többször kellett volna szenvednie. Így azonban az idők végén egyszer s mindenkorra megjelent, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

Amint az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg, és utána ítéletben legyen része, úgy Krisztus is egyszer áldozta fel magát, hogy sokaknak bűnét elvegye. Másodszor nem a bűn miatt jelenik meg, hanem azok üdvözítéséért, akik rá várnak.

Egy alkalommal, amikor Jézus tanított, ezt mondta a tömegnek: "Óvakodjatok az írástudóktól, akik szívesen járnak hosszú köntösben, és szeretik, ha nyilvános tereken köszöntik őket. Örömet foglalják a zsinagógában és a lakomákon a főhelyeket. Felélik az özvegyek házát, és közben színleg nagyokat imádkoznak. Ezért keményebb ítélet vár rájuk."

Ezután leült szemben a templompersellyel, és figyelte, hogy a nép hogyan dobja a pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott be. De egy szegény özvegyasszony is odajött, és csak két fillért dobott be.

Erre magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: "Bizony mondom nektek, ez a szegény özvegy többet adott mindenkinek, aki csak dobott a perselybe. Mert ők a feleslegükből adakoztak, ez pedig mindent odaadott, amije csak volt, egész vagyonát."

Elmélkedés

*Kétszer hallunk a mai olvasmányokban özvegyről: az Ószövetségben a szeriptai özvegyről és az Újszövetségben a templomi özvegyasszonyról. Az a feltűnő, hogy mindketten **teljesen** tesznek valamit: mindent odaadnak, ami az élethez fontos – az egyik özvegy a prófétának, a másik a templomnak. A mai mondanivaló rövid és tömör: a valódi hit **minden** vagy **semmi**, mindegy, milyen helyzetben.*

*Az evangéliumban előforduló többi ember bőségesen ad, de ez csupán **valamennyi** a feleslegből. Az özvegyasszony azonban odaad **mindent**, amije van, egész megélhetését. Megértette, hogy mire irányul az istenkapcsolat: nem darabkák, nem életünk maradéka Istené, hanem minden vagy semmi.*

*Jézus azért jött, hogy ezt kinyilvánítsa és bemutassa. Nem azért jött, hogy elítéljen vagy bíráljon, hanem hogy megnyissa szemünket a valóság nagyobb dimenziójára és arra bízasson minket, hogy gondjainkat-bajainkat rábízunk. Aki nem bíz benne, az nem ismeri el, hogy megkönnyíthet, megszabadíthat és nyugalmat adhat. Aki nem mond le tulajdonáról, aki nem teszi szabaddá magát mindattól amihez ragaszkodik, az gondjai foglya marad. Aki csak **valamennyit** ad a magáéból, az nem lesz sohasem szabad.*

*Ez a megfontolás a "**minden**" és "**valamennyi**" fogalom új látásmódjához vezet. Ha csupán külsőleg szemléljük, akkor jogos, amit az írástudók tesznek. Annyit adnak, amennyi jogosnak és célszerűnek tűnik. Valójában azonban azért adnak, hogy valamit kapjanak: megbecsülést. Ez azonban azt jelenti, hogy nem állnak már Isten szolgálatában, hanem kihasználják őt saját céljaikra. Adományuk nem önjajándékozás, hanem üzlet: mennyit vagy mit várhatok ha ennyit meg ennyit adok?*

Aki viszonzást vár Istentől, aki azért ad valamit Istennek, hogy ilyen vagy olyan módon megajándékozza, az nem adta oda önmagát. Az igazi hívő abban a tudatban él, hogy korlátok nélkül él Isten előtt. Némely lelki író így fejezte ezt ki régebben: egész életünk folyamatos imádság kell, hogy legyen. Ez nem jelent egyebet, mint azt, hogy arra hívattunk, hogy olyan életet éljünk, amelyben minden Istenre irányul. Nem egy rész, nem a maradék az, ami Istené, hanem minden vagy semmi, feltétel és osztozkodás nélkül. Akkor bizonyosan megtapasztaljuk: újra önmagunkra találunk és százszor annyit kapunk vissza...